

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง “การยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของเกษตรกรรายย่อย อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ” ใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมสถิติสำเร็จรูป และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลด้านลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อยและข้อมูลด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- ตอนที่ 2 ข้อมูลด้านความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มและการยอมรับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย ตามที่กรมปศุสัตว์เป็นผู้กำหนด
- ตอนที่ 3 ข้อมูลด้านทัศนคติของเกษตรกรรายย่อยต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนม
- ตอนที่ 4 ข้อมูลด้านปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของเกษตรกรรายย่อย

ตอนที่ 1 ข้อมูลด้านลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อยและข้อมูลด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ลักษณะพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคมของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อยและข้อมูลด้านการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ภายในครัวเรือน ภาวะหนี้สิน การได้รับข้อมูลข่าวสารด้านโคนมจากแหล่งต่างๆ การติดต่อกับเจ้าหน้าที่การศึกษาดูงาน/ฝึกอบรม การสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถจำแนกรายละเอียด ดังต่อไปนี้

1.1 เพศของเกษตรกร

จากการศึกษาเพศของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 82.7 เป็นเพศชาย และเป็นเพศหญิง ร้อยละ 17.3 มีรายละเอียด (ดังตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 เพศของเกษตรกร

n = 133			
เพศ	จำนวน	ร้อยละ	
ชาย	110	82.7	
หญิง	23	17.3	
รวม	133	100	

1.2 อายุของเกษตรกร

จากการศึกษาอายุของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างพบว่า ร้อยละ 44.4 มีอายุอยู่ในช่วง 41-50 ปี รองลงมา ร้อยละ 28.6 มีอายุในช่วง 31-40 และมีเพียงร้อยละ 0.8 ที่มีอายุมากกว่า 61 ปี อายุสูงสุด 61 ปี ต่ำสุด 30 ปี โดยมีอายุเฉลี่ย 45 ปี (ดังตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 อายุของเกษตรกร

n = 133			
อายุ (ปี)	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
≤ 30	2	1.5	
31-40	38	28.6	
41-50	59	44.4	
51-60	33	24.8	
≥ 61	1	0.8	
รวม	133	100	

อายุสูงสุด 61 ปี   อายุต่ำสุด 30 ปี
 อายุเฉลี่ย 45 ปี   ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 7.277

1.3 ระดับการศึกษาของเกษตรกร

จากการศึกษาระดับการศึกษาของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างพบว่า ร้อยละ 62.4 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 รองลงมาร้อยละ 24.8 จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 และมีส่วนน้อยที่จบ ปวช. เพียงร้อยละ 0.8 (ดังตารางที่ 3)

ตารางที่ 3 ระดับการศึกษาของเกษตรกร

		n=133	
ระดับการศึกษา	จำนวนคน (คน)	ร้อยละ	
ประถมศึกษาปีที่ 4	83	62.4	
ประถมศึกษาปีที่ 6	33	24.8	
มัธยมศึกษาปีที่ 3	14	10.5	
มัธยมศึกษาปีที่ 2	2	1.5	
ปวช.	1	0.8	
รวม	133	100	

1.4 รายได้ในครัวเรือนต่อปี

จากการศึกษารายได้ในครัวเรือนของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างพบว่า ร้อยละ 81.2 เกษตรกรมีรายได้ภายในครัวเรือน 50,001-100,000 บาทต่อปี รองลงมาร้อยละ 11.3 เกษตรกรมีรายได้ภายในครัวเรือน 100,001-150,000 บาทต่อปี มีเพียงร้อยละ 3.8 ที่มีรายได้ภายในครัวเรือนมากกว่า 150,000 บาท รายได้สูงสุด 180,000 บาทต่อปี ต่ำสุด 48,000 บาทต่อปี โดยเฉลี่ยเกษตรกรมีรายได้ 90,052.63 บาทต่อปี (ดังตารางที่ 4)

ตารางที่ 4 รายได้ภายในครัวเรือนต่อปีของเกษตรกร

n = 133

รายได้ภายในครัวเรือนต่อปี (บาท) - จำนวน (คน) ร้อยละ		
≤ 50,000	5	3.8
50,001 - 100,000	108	81.2
100,001 - 150,000	15	11.3
≥ 150,001	5	3.8
รวม	133	100

รายได้สูงสุด 180,000 บาท   รายได้ต่ำสุด 48,000 บาท
 รายได้เฉลี่ย 90,052.63 บาท   ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 25,806.56

1.5 ภาวะหนี้สินในปัจจุบัน

จากการศึกษาภาวะหนี้สินของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างพบว่า ร้อยละ 56.4 มีภาวะหนี้สิน ≤ 50,000 บาท รองลงมาร้อยละ 30.8 มีภาวะหนี้สิน 50,001 – 100,000 บาท หนี้สินสูงสุด 250,000 บาท ต่ำสุด 0.00 บาท โดยมีหนี้สินเฉลี่ย 58,973.68 บาท (ดังตาราง 5)

ตารางที่ 5 ภาวะหนี้สินในปัจจุบันของเกษตรกร

n = 133

ภาวะหนี้สินในปัจจุบัน - จำนวน (คน) ร้อยละ		
≤ 50,000	75	56.4
50,001 - 100,000	41	30.8
100,001 - 150,000	7	5.3
≥ 150,001	10	7.5
รวม	133	100

หนี้สินสูงสุด 250,000 บาท   หนี้สินต่ำสุด 0.00 บาท
 หนี้สินเฉลี่ย 58,973.68 บาท   ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 62,051.13

1.6 การได้รับข้อมูลข่าวสารด้านโคนม

จากการศึกษาการได้รับข้อมูลข่าวสารด้านโคนมของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างพบว่า ร้อยละ 55.6 ได้รับข้อมูลข่าวสารด้านโคนมจากเพื่อนเกษตรกร รองลงมาร้อยละ 37.6 ได้รับข้อมูลข่าวสารด้านโคนมจากเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์ และได้รับข้อมูลข่าวสารด้านโคนมจากหนังสือพิมพ์ เพียงร้อยละ 4.5 เท่านั้น (ดังตารางที่ 6)

ตารางที่ 6 การได้รับข้อมูลข่าวสารด้านโคนมของเกษตรกร

แหล่งข่าวสาร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพื่อนเกษตรกร	74	55.6
2. เจ้าหน้าที่ปศุสัตว์	50	37.6
3. โทรทัศน์	42	31.6
4. เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร	42	31.6
5. วิทยุกระจายเสียง	38	28.6
6. เจ้าหน้าที่ของบริษัทฯ	27	20.3
7. วิทยุ	8	6.0
8. เอกสาร/วารสาร	8	6.0
9. หนังสือพิมพ์	6	4.5

หมายเหตุ เกษตรกรรับข้อมูลข่าวสารได้มากกว่า 1 แหล่ง

1.7 การติดต่อสื่อสารกับเจ้าหน้าที่

จากการศึกษาการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างพบว่า ร้อยละ 71.4 เคยติดต่อกับเจ้าหน้าที่ โดยแบ่งเป็น ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ปศุสัตว์มากที่สุด ร้อยละ 56.46 รองลงมาร้อยละ 22.45 มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร มีเพียงร้อยละ 21.09 มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของบริษัท เฉลี่ยมีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ 1.94 ครั้งต่อปี (ดังตารางที่ 7-8)

ตารางที่ 7 การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของเกษตรกร

		n = 133	
การติดต่อกับเจ้าหน้าที่	จำนวน (คน)	ร้อยละ	
เคย	95	71.4	
ไม่เคย	38	28.6	
ในกรณีที่เคยติดต่อ		จำนวน (ครั้ง)	ร้อยละ
- เจ้าหน้าที่ปศุสัตว์	83	56.46	
- เจ้าหน้าที่ส่งเสริมการเกษตร	33	22.45	
- เจ้าหน้าที่ของบริษัทฯ	31	21.09	

ตารางที่ 8 ปริมาณการติดต่อกับเจ้าหน้าที่ของเกษตรกร

เจ้าหน้าที่	n = 95			
	ปริมาณการติดต่อ (ครั้ง)			
	ต่ำสุด	สูงสุด	ค่าเฉลี่ย	S.D.
เจ้าหน้าที่ปศุสัตว์	1	4	2.23	0.860
เจ้าหน้าที่ส่งเสริม	1	4	1.64	0.783
เจ้าหน้าที่บริษัท	1	4	1.68	0.832

การติดต่อกับเจ้าหน้าที่สูงสุด 4 ครั้งต่อปี การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ต่ำสุด 1 ครั้งต่อปี

การติดต่อกับเจ้าหน้าที่เฉลี่ย 1.94 ครั้งต่อปี ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.398

1.8 การศึกษาดูงาน/ฝึกอบรมเกี่ยวกับด้านโคนม

จากการศึกษาการดูงาน/ฝึกอบรมของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างพบว่า ร้อยละ 64.7 เคยดูงาน/ฝึกอบรม โดยเฉลี่ยจะมีการดูงาน/ฝึกอบรม 0.65 ครั้งต่อปี (ดังตารางที่ 9)

ตารางที่ 9 การศึกษาดูงาน/ฝึกอบรมเกี่ยวกับด้านโคนมของเกษตรกร

n = 133

การศึกษาดูงาน/ฝึกอบรม	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เคย	86	64.7
ไม่เคย	47	35.3
รวม	133	100

1.9 การได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาการได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องพบว่า ร้อยละ 51.1 ได้รับการสนับสนุนจากสหกรณ์โคนมจังหวัดลำพูน รองลงมาร้อยละ 35.3 ได้รับการสนับสนุนจากปศุสัตว์จังหวัดลำพูน และได้รับการสนับสนุนจากบริษัทเอกชน เพียงร้อยละ 3.8 เท่านั้น (ดังตารางที่ 10)

ตารางที่ 10 การได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

n = 133

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. สหกรณ์โคนมจังหวัดลำพูน	68	51.1
2. ปศุสัตว์จังหวัดลำพูน	47	35.3
3. สำนักงานปศุสัตว์อำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน	43	32.3
4. สำนักสุขาศาสตร์สัตว์และสุขอนามัยที่ 5 จังหวัดเชียงใหม่	13	9.8
5. สถาบันการศึกษา	11	8.3

ตารางที่ 10 (ต่อ)

n = 133

หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง	จำนวน (คน)	ร้อยละ
6. ธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและ ขนาดย่อมของประเทศไทย (SME)	9	6.8
7. บริษัทเอกชน	5	3.8

หมายเหตุ เกษตรกรได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้มากกว่า 1 แห่ง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตอนที่ 2 ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มและการยอมรับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย ตามที่กรมปศุสัตว์เป็นผู้กำหนด

2.1 ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย

การศึกษาความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย เป็นการศึกษาถึงความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งประเด็นมาตรฐานฟาร์มออกเป็น 4 ประเด็นหลัก คือ 1. องค์ประกอบของฟาร์ม 2. การจัดการฟาร์ม 3. การจัดการด้านสุขภาพสัตว์ 4. การจัดการสิ่งแวดล้อม 5. การผลิตนํ้านมดิบ การเก็บรักษา และการขนส่ง ประเด็นหลักดังกล่าวแบ่งเป็น 41 ประเด็นย่อย จากการศึกษาพบว่าเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างมีการ โดยมีรายละเอียด (ดังตารางที่ 11)

ตารางที่ 11 ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย

n = 133

ประเด็น	จำนวนผู้รู้ (คน)	ร้อยละ
1. องค์ประกอบของฟาร์ม		
1.1 ทำเลที่ตั้งของฟาร์ม		
1. บ้านพักอาศัย แยกเป็นสัดส่วน	133	100
2. อยู่ห่างจากศูนย์รวบรวมนํ้านมดิบในรัศมีไม่เกิน 20 กิโลเมตร	117	88.0
3. อยู่ห่างจากแหล่งชุมชน โรงฆ่าสัตว์	128	96.2
ตลาดนัดค้าสัตว์ไม่น้อยกว่า 5 กิโลเมตร		
4. ฟาร์มต้องไม่ก่อเกิดมลภาวะรบกวนต่อเพื่อนบ้านหรือได้รับการยินยอมจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น	133	100
1.2 ลักษณะของฟาร์ม		
1. มีร่มเงาเพียงพอสำหรับโคทุกตัว	133	100
2. มีพื้นที่เหมาะสมกับจำนวนโค	133	100
3. มีบริเวณโรงเลี้ยง โรงพักลูกโค โครุ่นโคสาว ที่เก็บอาหารและเวชภัณฑ์	133	100

ตารางที่ 11 (ต่อ)

n = 133

ประเด็น	จำนวนผู้รู้ (คน)	ร้อยละ
4. แหล่งน้ำที่ใช้ในฟาร์มต้องมาจากบริเวณที่ไม่มีกรปนเปื้อนสิ่งสกปรกต่างๆ เช่น น้ำเสียจากโรงเรือนที่พักอาศัย	133	100
1.3 ลักษณะของโรงเรือน		
1. พื้นโรงเรือนทำด้วยคอนกรีตไม่ขัดมัน มีความลาดเอียง ไม่มีน้ำขัง และยกระดับสูงกว่าพื้นดิน	129	97.0
2. รางอาหารและภาชนะบรรจุน้ำกินสะอาด มีปริมาณเพียงพอ	132	99.2
3. หลังคาโรงเรือนยกสูงโปร่ง อากาศสามารถถ่ายเทได้ดี	119	89.5
2. การจัดการฟาร์ม		
2.1 การจัดการโรงเรือน		
1. พื้นคอกสะอาด แห้ง มีการเก็บมูลสัตว์ไม่ให้สะสมอยู่ข้างคอก	133	100
2. รางอาหารสะอาด	133	100
3. ภาชนะบรรจุน้ำสะอาด	133	100
4. ตัดหญ้าและทำความสะอาดรอบโรงเรือน	133	100
2.2 การจัดการด้านบุคลากร		
1. มีสัตวแพทย์ผู้ควบคุมฟาร์ม ดูแลสุขภาพสัตว์	123	92.5
2. บุคลากรในฟาร์มได้รับการตรวจสุขภาพเป็นประจำทุกปี	121	91.0
3. มีบุคลากร (ผู้เลี้ยง) เพียงพอ กับจำนวนโค	133	100

ตารางที่ 11 (ต่อ)

n = 133

ประเด็น	จำนวนผู้รู้ (คน)	ร้อยละ
2.3 คู่มือการจัดการฟาร์มโคนม		
1. ผู้ประกอบการต้องมีคู่มือการจัดการฟาร์ม	133	100
2.4 ระบบการบันทึกข้อมูล		
1. มีระบบการบันทึกข้อมูลตามแบบของกรมปศุสัตว์	133	100
2. มีระบบการบันทึกปริมาณน้ำนมเป็นรายตัว	133	100
3. มีระบบการบันทึกข้อมูลรายรับรายจ่ายของฟาร์ม	133	100
2.5 การจัดการด้านอาหารสัตว์		
1. มีอาหารหยาบและชั้นเพียงพอ	133	100
2. อาหารชั้นได้รับอนุญาตตามกฎหมายควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์	133	100
3. ภาชนะที่บรรจุอาหารสัตว์สะอาดไม่มีเชื้อรา	131	98.5
4. มีห้องเก็บอาหารสะอาด และมีไม้รองพื้นกันความชื้น	125	94.0
5. มีการตรวจสอบอาหารสัตว์อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง	107	80.5
3. การจัดการด้านสุขภาพสัตว์		
3.1 การป้องกันและควบคุมโรค		
1. มีบ่อจุ่มน้ำยาฆ่าเชื้อ	133	100
2. มีโปรแกรมการฉีดวัคซีนป้องกันโรคปากและเท้าเปื่อย และโรคเฮโมรายิกเซพติกซีเมีย	133	100

ตารางที่ 11 (ต่อ)

n = 133

ประเด็น	จำนวนผู้รู้ (คน)	ร้อยละ
3. มีโปรแกรมการตรวจโรควัวโรค และโรคบลูเชิลโลซิส	133	100
4. มีโปรแกรมถ่ายพยาธิภายใน และกำจัดพยาธิภายนอก	133	100
5. มีการพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ ทำความสะอาด	133	100
4. การจัดการสิ่งแวดล้อม		
1. น้ำเสียต้องไหลลงบ่อพักหรือแปลงหญ้า ฟาร์มจะต้องจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสีย ให้เหมาะสม	133	100
2. ชากสัตว์มีการแจ้งสัตวแพทย์ก่อน ทำลายซาก	133	100
3. มูลสัตว์เก็บตลอดไม่มีการหมักหมม	120	90.2
4. ขยะมูลฝอย ต้องมีภาชนะรองรับ และมีฝาปิดมิดชิด	125	94.0
5. การผลิตน้ำนมดิบ การเก็บรักษา และการขนส่ง		
5.1 การผลิตน้ำนมดิบ		
1. รีดน้ำนมถูกหลักวิธี และจุ่มเต้านม หลังรีดทุกครั้ง	133	100
2. ทดสอบความผิดปกติในนมด้วยน้ำยา ตรวจโรคเต้านมอักเสบ	133	100
3. ตรวจสอบเครื่องรีดนมให้อยู่ในสภาพ ที่ใช้งานได้ดี	133	100
4. ทำความสะอาดเครื่องรีดนม อย่างสม่ำเสมอ	133	100
5. ส่งนมเร็วที่สุดเมื่อรีดเสร็จ	133	100

จากตารางที่ 11 การศึกษาความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อยของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีทั้งหมด 41 ประเด็น (41 คะแนน) ถ้าประเด็นใดเกษตรกรมีความรู้เท่ากับ 1 คะแนน ถ้าไม่มีความรู้จะให้ 0 คะแนน การศึกษาในแต่ละประเด็นหลัก 5 ประเด็น และประเด็นย่อย 41 ประเด็น พบว่าเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างมีความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนมดังต่อไปนี้

(1) ประเด็นองค์ประกอบของฟาร์ม 1.1) เรื่องทำเลที่ตั้งของฟาร์ม เกษตรกรทั้งหมดร้อยละ 100 มีความรู้ในเรื่องบ้านพักแยกเป็นสัดส่วนและฟาร์มไม่ก่อเกิดมลภาวะรบกวนต่อเพื่อนบ้านหรือได้รับการยินยอมจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น รองลงมาร้อยละ 96.2 อยู่ห่างจากแหล่งชุมชน โรงฆ่าสัตว์ ตลาดนัดค้าสัตว์ไม่น้อยกว่า 5 กิโลเมตร และร้อยละ 88.0 อยู่ห่างจากศูนย์รับน้ำนมดิบในรัศมีไม่เกิน 20 กิโลเมตร 1.2) เรื่องลักษณะของฟาร์ม เกษตรกรร้อยละ 100 มีความรู้ในเรื่องต้องมีรั้วเพียงพอสำหรับโคทุกตัว มีพื้นที่เหมาะสมกับจำนวนโค มีบริเวณโรงเลี้ยง โรงพักลูกโค โครุ่น โคสาว ที่เก็บอาหารและเวชภัณฑ์ แยกเป็นสัดส่วน และไม่ให้มีสัตว์ที่เป็นพาหะนำโรคอยู่ในฟาร์ม และแหล่งน้ำที่ใช้ในฟาร์มต้องมาจากบริเวณที่ไม่มีการปนเปื้อนสิ่งสกปรกต่างๆ เช่นน้ำเสียจากโรงเรือนที่พักอาศัย 1.3) เรื่องลักษณะของโรงเรือน เกษตรกรร้อยละ 99.2 มีความรู้เรื่องรางอาหารและภาชนะบรรจุน้ำกินสะอาด มีปริมาณเพียงพอ รองลงมาร้อยละ 97.0 มีความรู้เรื่องพื้นโรงเรือนทำด้วยคอนกรีตไม่ขัดมันมีความลาดเอียง ไม่มีน้ำขัง และยกระดับสูงกว่าพื้นดิน และร้อยละ 89.5 มีความรู้เรื่องหลังคาโรงเรือนยกสูงโปร่ง อากาศสามารถถ่ายเทได้ดี

(2) ประเด็นการจัดการฟาร์ม 2.1) เรื่องการจัดการโรงเรือน เกษตรกรร้อยละ 100 มีความรู้เรื่องพื้นคอกต้องสะอาดแห้ง มีการเก็บมูลสัตว์ไม่ให้สะสมอยู่ข้างคอก รางอาหารสะอาด ภาชนะบรรจุน้ำสะอาด และตัดหญ้าทำความสะอาดรอบโรงเรือน 2.2) เรื่องการจัดการด้านบุคลากร เกษตรกรร้อยละ 100 มีความรู้เรื่องบุคลากร (ผู้เลี้ยง) ต้องเพียงพอกับจำนวนโค รองลงมาร้อยละ 92.5 มีสัตวแพทย์ผู้ควบคุมฟาร์มดูแลสุขภาพสัตว์ และร้อยละ 91.0 มีบุคลากรในฟาร์มได้รับการตรวจสุขภาพเป็นประจำทุกปี 2.3) เรื่องคู่มือการจัดการฟาร์มโคนม เกษตรกรร้อยละ 100 เป็นผู้มีความรู้เรื่องคู่มือการจัดการฟาร์ม 2.4) เรื่องระบบการบันทึกข้อมูล เกษตรกรร้อยละ 100 มีความรู้การบันทึกข้อมูลตามแบบของกรมปศุสัตว์ มีระบบการบันทึกปริมาณน้ำนมเป็นรายตัว และมีระบบการบันทึกข้อมูลรายรับรายจ่ายของฟาร์ม 2.5) เรื่องการจัดการด้านอาหารสัตว์ เกษตรกรร้อยละ 100 มีความรู้เรื่องอาหารหยาบและข้นเพียงพอ และอาหารข้นได้รับอนุญาตตามกฎหมายควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ รองลงมาร้อยละ 98.5 ภาชนะที่บรรจุอาหารสัตว์ สะอาดไม่มีเชื้อรา และร้อยละ 94 มีห้องเก็บอาหารสะอาดและมีไม้รองพื้นกันความชื้น

(3) ประเด็นการจัดการด้านสุขภาพสัตว์ 3.1) เรื่องการป้องกันและควบคุมโรค เกษตรกร ร้อยละ 100 มีความรู้เรื่องบ่อจุ่มน้ำยาฆ่าเชื้อ มีโปรแกรมการฉีดวัคซีนป้องกันโรคปากและเท้าเปื่อย และโรคเสโมรายิกเซพติกซีเมีย มีโปรแกรมการตรวจโรควัณโรคและโรคบลูเซลโลซิส มีโปรแกรม ถ่ายพยาธิภายใน และกำจัดพยาธิภายนอก และมีการพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ ทำความสะอาดในคอก

(4) ประเด็น การจัดการสิ่งแวดล้อม เกษตรกรร้อยละ 100 มีความรู้เรื่องน้ำเสียต้องไหลลง บ่อพักหรือแปลงหญ้าและมีระบบบำบัดน้ำเสียเหมาะสม และซากสัตว์แจ้งสัตวแพทย์ก่อนทำลาย ซาก รong ลงมาร้อยละ 94.0 มีความรู้เรื่องขยะต้องมีภาชนะรองรับ และมีฝาปิดมิดชิด และร้อยละ 90.2 เก็บมูลสัตว์ตลอดไม่มีการหมักหมม

(5) ประเด็นการผลิตน้ำนมดิบ การเก็บรักษา และการขนส่ง 5.1) เรื่องการผลิตน้ำนมดิบ เกษตรกรร้อยละ 100 มีความรู้เรื่องการรีดน้ำนมถูกหลักวิธี และจุ่มเต้านมหลังรีดทุกครั้ง ทดสอบ ความผิดปกติน้ำนมด้วยน้ำยาตรวจโรคเต้านมอักเสบ ตรวจสอบเครื่องรีดนมให้อยู่ในสภาพที่ใช้งาน ได้ดี ทำความสะอาดเครื่องรีดนมอย่างสม่ำเสมอ และส่งนมเร็วที่สุดเมื่อรีดเสร็จ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตารางที่ 12 ระดับความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย

ระดับความรู้	จำนวน	ร้อยละ
มาก (29-42 คะแนน)	133	100
ปานกลาง (15-28 คะแนน)	0	0
น้อย (1-14 คะแนน)	0	0
รวม	133	100

ระดับความรู้สูงสุด	41	คะแนน	ระดับความรู้ต่ำสุด	38	คะแนน
ระดับความรู้เฉลี่ย	40.12	คะแนน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	0.8075	

หมายเหตุ

29-42 คะแนน หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับมาก

15-28 คะแนน หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับปานกลาง

1-14 คะแนน หมายถึง มีความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับน้อย

จากตารางที่ 12 การศึกษาความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนมของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่าง แต่ละรายถ้าประเมินใดเกษตรกรมีความรู้ ผู้วิจัยจะให้คะแนน เท่ากับ 1 คะแนน แต่ถ้าไม่รู้จะให้ 0 คะแนน ผู้วิจัยคิดคะแนนความรู้ จากประเด็นทั้งหมด 41 ประเด็น โดยแบ่งระดับออกเป็น 3 ระดับ คือ มีความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับมาก (29-42 คะแนน) มีความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับปานกลาง (15-28 คะแนน) มีความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับน้อย (1-14 คะแนน) ซึ่งพบว่า เกษตรกรร้อยละ 100 มีความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มในระดั้มาก มีผู้ที่มีระดับความรู้สูงสุด 41 คะแนน ผู้ที่มีระดับคะแนนความรู้น้อยที่สุด 38 คะแนน โดยมีระดับความรู้เฉลี่ย 40.12 คะแนน

2.2 การยอมรับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย

การศึกษาการยอมรับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย เป็นการศึกษาถึงการยอมรับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งประเด็นมาตรฐานฟาร์มออกเป็น 5 ประเด็นหลัก คือ 1. องค์ประกอบของฟาร์ม 2. การจัดการฟาร์ม 3. การจัดการด้านสุขภาพสัตว์ 4. การจัดการสิ่งแวดล้อม 5. การผลิตน้ำนมดิบ การเก็บรักษา และการขนส่ง ประเด็นหลักดังกล่าว แบ่งเป็น 41 ประเด็นย่อย จากการศึกษาพบว่าเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างมีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนม โดยมีรายละเอียด (ดังตารางที่ 13)

ตารางที่ 13 การยอมรับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย

n = 133

ประเด็น	จำนวนผู้ปฏิบัติ (คน)	ร้อยละ
1. องค์ประกอบของฟาร์ม		
1.1 ทำเลที่ตั้งของฟาร์ม		
1. บ้านพักอาศัย แยกเป็นสัดส่วน	124	93.2
2. อยู่ห่างจากศูนย์รวมน้ำนมดิบในรัศมีไม่เกิน 20 กิโลเมตร	105	78.9
3. อยู่ห่างจากแหล่งชุมชน โรงฆ่าสัตว์ ตลาดนัดค้าสัตว์ไม่น้อยกว่า 5 กิโลเมตร	107	80.5
4. ฟาร์มต้องไม่ก่อเกิดมลภาวะรบกวนต่อเพื่อนบ้านหรือได้รับการยินยอมจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น	120	90.2
1.2 ลักษณะของฟาร์ม		
1. มีรั้วเฝ้าเพียงพอสำหรับโคทุกตัว	103	77.4
2. มีพื้นที่เหมาะสมกับจำนวนโค	105	78.9
3. มีบริเวณโรงเลี้ยง โรงพักลูกโค โครุ่นโคสาว ที่เก็บอาหารและเวชภัณฑ์แยกเป็นสัดส่วน	87	65.4
4. แหล่งน้ำที่ใช้ในฟาร์มต้องมาจากบริเวณที่ไม่มีการปนเปื้อนสิ่งสกปรกต่างๆ เช่นน้ำเสียจากโรงเรือนที่พักอาศัย	133	100

ตารางที่ 13 (ต่อ)

n = 133

ประเด็น	จำนวนผู้ปฏิบัติ (คน)	ร้อยละ
1.3 ลักษณะของโรงเรียน		
1. พื้นโรงเรียนทำด้วยคอนกรีตไม่ขัดมัน	114	85.7
มีความลาดเอียง ไม่มีน้ำขัง และยกระดับสูงกว่าพื้นดิน		
2. รางอาหารและภาชนะบรรจุน้ำกินสะอาด	127	95.5
มีปริมาณเพียงพอ		
3. หลังคาโรงเรียนยกสูงโปร่ง	114	85.7
อากาศสามารถถ่ายเทได้ดี		
2. การจัดการฟาร์ม		
2.1 การจัดการโรงเรียน		
1. พื้นคอกสะอาดแห้ง มีการเก็บมูลสัตว์	98	73.7
ไม่ให้สะสมอยู่ข้างคอก		
2. รางอาหารสะอาด	75	56.4
3. ภาชนะบรรจุน้ำสะอาด	95	71.4
4. ตัดหญ้าและทำความสะอาด	81	60.9
รอบโรงเรียน		
2.2 การจัดการด้านบุคลากร		
1. มีสัตวแพทย์ผู้ควบคุมฟาร์ม	72	54.1
ดูแลสุขภาพสัตว์		
2. บุคลากรในฟาร์มได้รับการตรวจ	79	59.4
สุขภาพเป็นประจำทุกปี		
3. มีบุคลากร (ผู้เลี้ยง) เพียงพอ	108	81.2
กับจำนวนโค		

ตารางที่ 13 (ต่อ)

n = 133

ประเด็น	จำนวนผู้ปฏิบัติ (คน)	ร้อยละ
2.3 คู่มือการจัดการฟาร์มโคนม		
1. ผู้ประกอบการต้องมีคู่มือการจัดการฟาร์ม	71	53.4
2.4 ระบบการบันทึกข้อมูล		
1. มีระบบการบันทึกข้อมูลตามแบบของกรมปศุสัตว์	74	55.6
2. มีระบบการบันทึกปริมาณน้ำนมเป็นรายตัว	78	58.6
3. มีระบบการบันทึกข้อมูลรายรับรายจ่ายของฟาร์ม	85	63.9
2.5 การจัดการด้านอาหารสัตว์		
1. มีอาหารหยาบและชั้นเพียงพอ	85	63.9
2. อาหารชั้นได้รับอนุญาตตามกฎหมายควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์	108	81.2
3. ภาชนะที่บรรจุอาหารสัตว์สะอาดไม่มีเชื้อรา	103	77.4
4. มีห้องเก็บอาหารสะอาด และมีไม้รองพื้นกันความชื้น	81	60.9
5. มีการตรวจสอบอาหารสัตว์อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง	103	77.4
3. การจัดการด้านสุขภาพสัตว์		
3.1 การป้องกันและควบคุมโรค		
1. มีบ่อจุ่มน้ำยาฆ่าเชื้อ	66	49.6
2. มีโปรแกรมการฉีดวัคซีนป้องกันโรคปากและเท้าเปื่อย และโรคเฮโมรายิกเซพติกซีเมีย	108	81.2

ตารางที่ 13 (ต่อ)

n = 133

ประเด็น	จำนวนผู้ปฏิบัติ (คน)	ร้อยละ
3. มีโปรแกรมการตรวจโรควัวโรค และโรคบลูเชิลโลซิส	102	76.7
4. มีโปรแกรมถ่ายพยาธิภายใน และกำจัดพยาธิภายนอก	104	78.2
5. มีการพ่นน้ำยาฆ่าเชื้อ ทำความสะอาด	88	66.2
4. การจัดการสิ่งแวดล้อม		
1. น้ำเสียต้องไหลลงบ่อพักหรือแปลงหญ้า ฟาร์มจะต้องจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสีย ให้เหมาะสม	92	69.2
2. ชากสัตว์มีการแจ้งสัตวแพทย์ก่อน ทำลายซาก	86	64.7
3. มูลสัตว์เก็บตลอดไม่มีการหมักหมม	76	57.1
4. ขยะมูลฝอย ต้องมีภาชนะรองรับ และมีฝาปิดมิดชิด	71	53.4
5. การผลิตน้ำนมดิบ การเก็บรักษา และการขนส่ง		
5.1 การผลิตน้ำนมดิบ		
1. รีดน้ำนมถูกหลักวิธี และจุ่มเต้านม หลังรีดทุกครั้ง	101	75.9
2. ทดสอบความผิดปกติในนมด้วยน้ำยา ตรวจโรคเต้านมอักเสบ	96	72.2
3. ตรวจสอบเครื่องรีดนมให้อยู่ในสภาพ ที่ใช้งานได้ดี	100	75.2
4. ทำความสะอาดเครื่องรีดนม อย่างสม่ำเสมอ	133	100
5. ส่งนมเร็วที่สุดเมื่อรีดเสร็จ	100	75.2

จากตารางที่ 13 จากการศึกษาการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งมีทั้งหมด 41 ประเด็น (41 คะแนน) ถ้าประเด็นใดเกษตรกรนำไปปฏิบัติ ผู้วิจัยจะให้คะแนนการปฏิบัติเท่ากับ 1 คะแนน ถ้าไม่ปฏิบัติจะให้ 0 คะแนน การศึกษาในแต่ละประเด็นหลัก 5 ประเด็น และประเด็นย่อย 41 ประเด็นพบว่าเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างนำมาตรฐานฟาร์มไปปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

(1) ประเด็นองค์ประกอบของฟาร์ม 1.1) เรื่องทำเลที่ตั้งของฟาร์ม เกษตรกรร้อยละ 93.2 ปฏิบัติในเรื่อง บ้านพักอาศัย แยกเป็นสัดส่วน รองลงมาร้อยละ 90.2 ฟาร์มฟาร์มต้องไม่ก่อเกิดมลภาวะรบกวนต่อเพื่อนบ้านหรือได้รับการยินยอมจากองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และร้อยละ 80.5 อยู่ห่างจากแหล่งชุมชน โรงฆ่าสัตว์ ตลาดนัดค้าสัตว์ไม่น้อยกว่า 5 กิโลเมตร 1.2) เรื่อง ลักษณะของฟาร์ม เกษตรกรร้อยละ 100 แหล่งน้ำที่ใช้ในฟาร์มมาจากบริเวณที่ไม่มีการปนเปื้อนสิ่งสกปรกต่างๆ เช่นน้ำเสียจากโรงเรือน ที่พักอาศัย รองลงมาร้อยละ 78.9 มีพื้นที่เหมาะสมกับจำนวนโค และร้อยละ 77.4 มีร่มเงาเพียงพอสำหรับโคทุกตัว 1.3) เรื่องลักษณะของโรงเรือน เกษตรกรร้อยละ 95.5 ปฏิบัติในเรื่อง รางอาหารและภาชนะบรรจุน้ำกินสะอาด มีปริมาณเพียงพอ และร้อยละ 85.7 ปฏิบัติพื้นที่โรงเรือนทำด้วยคอนกรีตไม่ขัดมัน มีความลาดเอียง ไม่มีน้ำขัง และยกระดับสูงกว่าพื้นดิน และหลังคาโรงเรือนยกสูงโปร่ง อากาศสามารถถ่ายเทได้ดี

(2) การจัดการฟาร์ม 2.1) เรื่องการจัดการโรงเรือน เกษตรกรร้อยละ 73.7 ปฏิบัติในเรื่องพื้นคอกสะอาดแห้ง มีการเก็บมูลสัตว์ไม่ให้สะสมอยู่ข้างคอก รองลงมาร้อยละ 71.4 ภาชนะบรรจุน้ำสะอาด และร้อยละ 60.9 ตัดหญ้าและทำความสะอาดรอบโรงเรือน 2.2) เรื่องการจัดการด้านบุคลากร เกษตรกรร้อยละ 81.2 ปฏิบัติด้านบุคลากร (ผู้เลี้ยง) เพียงพอกับจำนวนโค รองลงมาร้อยละ 59.4 บุคลากรในฟาร์มได้รับการตรวจสอบสุขภาพเป็นประจำทุกปี และร้อยละ 54.1 มีสัตวแพทย์ผู้ควบคุมฟาร์มดูแลสุขภาพสัตว์ 2.3) เรื่องคู่มือการจัดการฟาร์มโคนม เกษตรกรร้อยละ 53.4 เป็นผู้ประกอบการที่มีคู่มือการจัดการฟาร์ม 2.4) เรื่องระบบการบันทึกข้อมูล เกษตรกรร้อยละ 63.9 มีระบบการบันทึกข้อมูลรายรับรายจ่ายของฟาร์ม รองลงมาร้อยละ 58.6 มีระบบการบันทึกปริมาณน้ำนมเป็นรายตัว และร้อยละ 55.6 มีระบบการบันทึกข้อมูลตามแบบของกรมปศุสัตว์ 2.5) เรื่องการจัดการด้านอาหารสัตว์ เกษตรกรร้อยละ 81.2 อาหารชั้นได้รับอนุญาตตามกฎหมายควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์ รองลงมาร้อยละ 77.4 ภาชนะที่บรรจุอาหารสัตว์ สะอาด ไม่มีเชื้อราและมีการตรวจสอบอาหารสัตว์อย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง และร้อยละ 63.9 มีอาหารหยابและชั้นเพียงพอ

(3) การจัดการด้านสุขภาพสัตว์ 3.1) เรื่อง การป้องกันและควบคุมโรค เกษตรกรร้อยละ 81.2 มีโปรแกรมการฉีดวัคซีนป้องกันโรคปากและเท้าเปื่อย และโรคเฮโมรายิกเซพติกซีเมีย รองลงมาร้อยละ 78.2 มีโปรแกรมถ่ายพยาธิภายใน และกำจัดพยาธิภายนอกและร้อยละ 76.7 มีโปรแกรมการตรวจโรคควินโรคและโรคบลูเชิลโลซิส

(4) การจัดการสิ่งแวดล้อม เกษตรกรร้อยละ 69.2 ปฏิบัติในเรื่องน้ำเสียไหลลงบ่อพักหรือแปลงหญ้า จัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียให้เหมาะสม รองลงมาร้อยละ 64.7 ชาวสัตว์มีการแจ้งสัตวแพทย์ก่อนทำลายซาก และร้อยละ 57.1 มูลสัตว์เก็บตลอดไม่มีการหมักหมม

(5) การผลิตน้ำนมดิบ การเก็บรักษาและการขนส่ง 5.1) การผลิตน้ำนมดิบ เกษตรกรร้อยละ 100 ทำความสะอาดเครื่องรีดนมอย่างสม่ำเสมอ รองลงมาร้อยละ 75.9 รีดน้ำนมถูกหลักวิธี และจุ่มเต้านมหลังรีดทุกครั้ง และร้อยละ 75.2 ตรวจสอบเครื่องรีดนมให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้และส่งนมเร็วที่สุดเมื่อรีดเสร็จ

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

ตารางที่ 14 ระดับการยอมรับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย

ระดับการยอมรับ	จำนวน	ร้อยละ
มาก (29-42 คะแนน)	86	64.7
ปานกลาง (15-28 คะแนน)	47	35.3
น้อย (1-14 คะแนน)	0	0.0
รวม	133	100

ระดับการยอมรับสูงสุด 37 คะแนน ระดับการยอมรับต่ำสุด 20 คะแนน
 ระดับการยอมรับเฉลี่ย 29.83 คะแนน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3.2757

หมายเหตุ

29-42 คะแนน หมายถึง มีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับมาก

15-28 คะแนน หมายถึง มีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับปานกลาง

1-14 คะแนน หมายถึง มีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับน้อย

จากตารางที่ 14 การศึกษาระดับการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างแต่ละรายถ้าประเมินโดยเกษตรกรนำไปปฏิบัติ ผู้วิจัยจะให้คะแนนการปฏิบัติ เท่ากับ 1 คะแนน แต่ถ้าไม่ปฏิบัติจะให้ 0 คะแนน ผู้วิจัยคิดคะแนนการปฏิบัติ จากประเด็นทั้งหมด 41 ประเด็น โดยแบ่งระดับการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของเกษตรกรออกเป็น 3 ระดับ คือ มีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับมาก (29-42 คะแนน) มีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับปานกลาง (15-28 คะแนน) และมีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับน้อย (1-14 คะแนน) ซึ่งพบว่า เกษตรกรร้อยละ 64.7 มีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับมาก และร้อยละ 35.3 มีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมระดับปานกลาง มีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมสูงสุด 37 คะแนน มีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมต่ำสุด 20 คะแนน โดยมีการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมเฉลี่ย 29.83 คะแนน

ตอนที่ 3 ทักษะคติของเกษตรกรรายย่อยต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนม

การศึกษาทักษะคติของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างผู้เลี้ยง โคนมรายย่อย มีรายละเอียด (ดังตารางที่ 15)

ตารางที่ 15 ทักษะคติของเกษตรกรรายย่อยต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนม

n = 133

ทักษะคติ	ระดับความคิดเห็น		ความหมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
1. การทำมาตรฐานฟาร์มควรได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากเจ้าหน้าที่ภาครัฐ	4.36	0.873	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
2. เจ้าหน้าที่ภาครัฐควรให้ความรู้ ความเข้าใจกับเกษตรกรในการทำมาตรฐานฟาร์ม	4.28	0.810	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
3. การทำมาตรฐานฟาร์มก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้บริโภค	4.26	0.918	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
4. การทำมาตรฐานฟาร์มเป็นประโยชน์ต่อการให้ผลผลิตที่มีประสิทธิภาพ	4.26	0.920	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
5. การทำมาตรฐานฟาร์มเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุม ป้องกันและกำจัดโรคในฟาร์มเลี้ยงสัตว์	4.16	0.920	เห็นด้วย
6. การทำมาตรฐานฟาร์มเป็นการปรับปรุงระบบการเลี้ยงสัตว์ของประเทศไทยให้เป็นรูปแบบมาตรฐานเดียวกันและคุณภาพ	4.14	0.983	เห็นด้วย
7. การใช้มาตรฐานฟาร์มจำเป็นต้องมีความรู้ที่ถูกต้องในการเลี้ยง โคนม	4.14	1.021	เห็นด้วย
8. ผู้เลี้ยง โคนมมีความจำเป็นต้องทำมาตรฐานฟาร์ม	4.08	0.905	เห็นด้วย
9. การทำมาตรฐานฟาร์มก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสิ่งแวดล้อม	3.94	1.064	เห็นด้วย
10. การทำมาตรฐานฟาร์มสามารถรองรับต่อมาตรการกีดกันทางการค้า	3.92	0.962	เห็นด้วย

ตารางที่ 15 (ต่อ)

n = 133

ทัศนคติ	ระดับความคิดเห็น		ความหมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
11. การทำมาตรฐานฟาร์มช่วยอำนวยความสะดวกทางการค้า เช่น การส่งโรงฆ่าสัตว์ การเคลื่อนย้ายสัตว์	3.77	1.049	เห็นด้วย
12. ฟาร์มของท่านเหมาะสมที่จะทำมาตรฐานฟาร์ม	3.62	0.776	เห็นด้วย
13. การทำมาตรฐานฟาร์มเป็นสิ่งที่ไม่มีความยุ่งยาก	2.30	0.738	ไม่เห็นด้วย
14. การทำมาตรฐานฟาร์มจำเป็นต้องมีแรงงานจำนวนมาก	2.00	1.080	ไม่เห็นด้วย
15. การทำมาตรฐานฟาร์มเป็นสิ่งที่ต้องใช้ต้นทุนสูง	1.87	0.996	ไม่เห็นด้วย
รวม	3.67	0.541	เห็นด้วย

จากตารางที่ 15 การศึกษาทัศนคติของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างผู้เลี้ยงโคนมรายย่อยต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์ม โคนมของเกษตรกรรายย่อย แบ่งออกเป็น 15 ประเด็น ซึ่งพบว่า ประเด็นที่เกษตรกรมีทัศนคติในระดับที่เห็นด้วยอย่างยิ่งต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์ม โคนม คือ (1) การทำมาตรฐานฟาร์มควรได้รับการเอาใจใส่ดูแลจากเจ้าหน้าที่ภาครัฐ (2) เจ้าหน้าที่ภาครัฐควรให้ความรู้ความเข้าใจกับเกษตรกรในการทำมาตรฐานฟาร์ม (3) การทำมาตรฐานฟาร์มก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้บริโภค (4) การทำมาตรฐานฟาร์มเป็นประโยชน์ต่อการให้ผลผลิตที่มีประสิทธิภาพ ประเด็นที่เกษตรกรมีทัศนคติในระดับที่เห็นด้วยต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์ม โคนม คือ (1) การใช้มาตรฐานฟาร์มจำเป็นต้องมีความรู้ ที่ถูกต้องในการเลี้ยงโคนม (2) ผู้เลี้ยงโคนมมีความจำเป็นต้องทำมาตรฐานฟาร์ม (3) ฟาร์มของเกษตรกรเหมาะสมที่จะทำมาตรฐานฟาร์ม (4) การทำมาตรฐานฟาร์มก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสิ่งแวดล้อม (5) การทำมาตรฐานฟาร์มช่วยอำนวยความสะดวกทางการค้า เช่น การส่งโรงฆ่าสัตว์ การเคลื่อนย้ายสัตว์ (6) การทำมาตรฐานฟาร์มเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการควบคุม ป้องกันและกำจัดโรคในฟาร์มเลี้ยงสัตว์ (7) การทำมาตรฐานฟาร์มเป็นการปรับปรุงระบบการเลี้ยงสัตว์ของประเทศไทยให้เป็นรูปแบบมาตรฐานเดียวกันและคุณภาพ (8) การทำมาตรฐานฟาร์มสามารถรองรับต่อมาตรการกีดกันทางการค้า ประเด็นที่เกษตรกรมีทัศนคติใน

ระดับที่ไม่เห็นด้วยต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนม คือ (1) การทำมาตรฐานฟาร์มเป็นสิ่งที่ต้อง
ใช้ต้นทุนสูง (2) การทำมาตรฐานฟาร์มจำเป็นต้องมีแรงงานจำนวนมาก (3) การทำมาตรฐานฟาร์ม
เป็นสิ่งที่มีความยุ่งยาก โดยภาพรวมพบว่า เกษตรกรกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติในระดับที่เห็นด้วยต่อ
การยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนม

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตอนที่ 4 ปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของ เกษตรกรรายย่อย

4.1 ปัญหาอุปสรรคในการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของ เกษตรกรรายย่อย

การศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของเกษตรกรรายย่อย เป็นการศึกษาความคิดเห็นของเกษตรกรต่อปัญหาต่างๆ พบว่าเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างมีปัญหาอุปสรรคดังต่อไปนี้ (ดังตารางที่ 16)

ตารางที่ 16 ปัญหาอุปสรรคในการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของ เกษตรกรรายย่อย

n = 133

ประเด็นปัญหา	ระดับความคิดเห็น		ความหมาย
	$\bar{X}$	S.D.	
1. เจ้าหน้าที่ของรัฐขาดการให้คำแนะนำช่วยเหลือ	4.48	4.505	มีปัญหาอุปสรรคมากที่สุด
2. ขาดแหล่งเงินทุนจากภาครัฐและเอกชน	4.08	1.015	มีปัญหาอุปสรรคมาก
3. การใช้มาตรฐานฟาร์มมีความยุ่งยาก	3.45	0.701	มีปัญหาอุปสรรคมาก
4. ขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องมาตรฐานฟาร์ม	3.35	1.361	มีปัญหาอุปสรรคปานกลาง
5. ขาดแรงงานภายในฟาร์ม	1.95	0.964	มีปัญหาอุปสรรคน้อย
รวม	3.46	1.002	มีปัญหาอุปสรรคมาก

จากตารางที่ 16 การศึกษาปัญหาอุปสรรคและข้อเสนอแนะในการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของ เกษตรกรกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่งประเด็นปัญหาอุปสรรคออกเป็น 5 ประเด็น ได้แก่ (1) ขาดแหล่งเงินทุนจากภาครัฐและเอกชน (2) ขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องมาตรฐานฟาร์ม (3) เจ้าหน้าที่ของรัฐขาดการให้คำแนะนำช่วยเหลือ (4) การใช้มาตรฐานฟาร์มมีความยุ่งยาก (5) ขาดแรงงานภายในฟาร์มซึ่งพบว่า ประเด็นที่เกษตรกรมีปัญหาอุปสรรคในระดับมากที่สุด คือ เจ้าหน้าที่ของรัฐขาดการให้คำแนะนำช่วยเหลือ ($\bar{X} = 4.48$) ประเด็นที่เกษตรกรมีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก คือ ขาดแหล่งเงินทุนจากภาครัฐและเอกชน ($\bar{X} = 4.08$) การใช้มาตรฐานฟาร์มมีความยุ่งยาก ($\bar{X} = 3.45$) ประเด็นที่เกษตรกรมีปัญหาอุปสรรคปานกลาง คือ ขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องมาตรฐานฟาร์ม ($\bar{X} = 3.35$) ประเด็นที่เกษตรกรมีปัญหาอุปสรรคในระดับ น้อย คือ ขาดแรงงานภายในฟาร์ม ($\bar{X} = 1.95$)โดยภาพรวมพบว่า เกษตรกรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีปัญหาอุปสรรคในระดับมาก ($\bar{X} = 3.463$) ต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์ม โคนม

4.2 ข้อเสนอแนะในการใช้มาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย

จากการสัมภาษณ์เกษตรกรกลุ่มตัวอย่างผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย ในอำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน ซึ่งเป็นการให้เกษตรกรสามารถแสดงความคิดเห็นได้ ทำให้ทราบข้อเสนอแนะต่างๆมีรายละเอียด (ดังตารางที่ 17)

ตารางที่ 17 ข้อเสนอแนะในการใช้มาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรผู้เลี้ยงโคนมรายย่อย

n = 133

ข้อเสนอแนะ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เกษตรกรต้องการให้ราคาอาหารข้นและอาหารหยาบ มีราคาต่ำลง	128	96.2
2. เกษตรกรต้องการให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้ามาให้ความรู้ ให้คำแนะนำเกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนม	123	92.5
3. เกษตรกรต้องการให้สัตวแพทย์เข้ามาให้ความรู้ เรื่องโรคของโคนม การดูแลรักษาเบื้องต้น	114	85.7
4. เกษตรกรต้องการได้รับการอุดหนุนยารักษาโรคโคนม	109	82.0
5. เกษตรกรต้องการได้ทุนสนับสนุนจากรัฐบาลและเอกชน เพื่อปรับปรุงฟาร์มโคนม	105	78.9
6. เกษตรกรต้องการอบรมเกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนม เพิ่มเป็นเดือนละ 1 ครั้ง	98	73.7
7. เกษตรกรต้องการให้มีการจัดกิจกรรม ควบคู่กันเกี่ยวกับ มาตรฐานฟาร์มโคนม	92	69.2
8. เกษตรกรต้องการให้พุงราคาน้ำนมดิบไม่ให้ต่ำกว่า กิโลกรัมละ 18 บาท	84	63.2
9. เกษตรกรต้องการให้รัฐบาลจัดสรรงบประมาณมาให้กู้ยืม เพื่อปรับปรุงฟาร์มโคนม	78	58.6
10. เกษตรกรต้องการได้รับความรู้และเทคโนโลยีใหม่ๆในการ ประกอบการฟาร์มโคนม	64	48.1

จากตารางที่ 17 การศึกษาถึงข้อเสนอแนะต่างๆของเกษตรกรกลุ่มตัวอย่างผู้เลี้ยงโคนม พบว่า เกษตรส่วนใหญ่ ร้อยละ 96.2 เกษตรกรต้องการให้ราคาอาหารข้นและอาหารหยาบมีราคาต่ำลง รองลงมา ร้อยละ 92.5 เกษตรกรต้องการให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้ามาให้ความรู้ให้คำแนะนำเกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนม ร้อยละ 85.7 เกษตรกรต้องการให้สัตวแพทย์เข้ามาให้ความรู้เรื่องโรคของโคนม การดูแลรักษาเบื้องต้น ร้อยละ 82.0 เกษตรกรต้องการได้รับการอุดหนุนยารักษาโรคโคนม ร้อยละ 78.9 เกษตรกรต้องการได้ทุนสนับสนุนจากรัฐบาลและเอกชนเพื่อปรับปรุงฟาร์มโคนม ร้อยละ 73.7 เกษตรกรต้องการอบรมเกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนมเพิ่มเป็นเดือนละ 1 ครั้ง ร้อยละ 69.2 เกษตรกรต้องการให้มีการจัดกิจกรรม ควบงานเกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนม ร้อยละ 63.2 เกษตรกรต้องการให้พุงราคาน้ำนมดิบไม่ให้ต่ำกว่ากิโลกรัมละ 18 บาท ร้อยละ 58.6 เกษตรกรต้องการให้รัฐบาลจัดสรรงบประมาณมาให้กู้ยืมเพื่อปรับปรุงฟาร์มโคนม ร้อยละ 48.1 เกษตรกรต้องการได้รับความรู้และเทคนิคใหม่ๆในการประกอบการฟาร์มโคนม

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ตอนที่ 5 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับมาตรฐานฟาร์มของเกษตรกรรายย่อย

ในอำเภอบ้านธิ จังหวัดลำพูน

การวิจัยในครั้งนี้ ใช้การวิเคราะห์ถดถอย พหุ (Multiple regression analysis) เพื่อใช้ในการหาความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรอิสระ (Independent variables) และตัวแปรตาม (Dependent variable) ว่าตัวแปรอิสระแต่ละตัวมีความสัมพันธ์มากน้อยเพียงใดกับตัวแปรตาม ซึ่งมีตัวแปรอิสระ 11 ตัวแปร โดยแบ่งออกเป็น 4 ปัจจัย คือ (1) ปัจจัยด้านบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา (2) ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ รายได้ ภาวะหนี้สิน (3) ปัจจัยด้านสังคม ได้แก่ การได้รับข้อมูลข่าวสาร การติดต่อกับเจ้าหน้าที่ การศึกษาดูงาน/ฝึกอบรม การสนับสนุนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและ (4) ปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์ม ทักษะคิดต่อการใช้มาตรฐานฟาร์ม ส่วนตัวแปรตามมี 1 ตัวแปร คือ การยอมรับมาตรฐานฟาร์ม โคนมของเกษตรกรรายย่อย

จากผลการวิเคราะห์เบื้องต้นเกี่ยวกับตัวแปรที่นำเข้ามาสมการพบว่า เกษตรกรกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุเฉลี่ย 45 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 มีรายได้ภายในครัวเรือนเฉลี่ย 90,052.63 บาทต่อปี มีภาวะหนี้สินเฉลี่ย 58,973.68 บาท ได้รับข้อมูลข่าวสาร ด้านโคนมโดยเฉลี่ย 2.23 แหล่ง มีการติดต่อกับเจ้าหน้าที่เฉลี่ย 1.94 ครั้งต่อปี ส่วนใหญ่เคยไปศึกษาดูงาน/ฝึกอบรมเกี่ยวกับด้านโคนม โดยมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุนเฉลี่ย 1.47 หน่วยงาน เกษตรกรมีความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์ม โคนมในระดับมาก ด้านทักษะคิดของเกษตรกรต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์ม โคนม เกษตรกรส่วนใหญ่มีทัศนคติที่เห็นด้วยต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์ม โคนม โดยมีรายละเอียด (ดังตารางที่ 18)

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
1. อายุ	45	7.277
2. ระดับการศึกษา	2.53	0.803
3. รายได้ภายในครัวเรือน	90,052.63	25,806.555
4. ภาวะหนี้สิน	58,973.68	62,051.125
5. ปริมาณการได้รับข่าวสารด้านโคนม	2.23	1.161
6. การติดต่อกับเจ้าหน้าที่	1.94	0.798
7. การศึกษาดูงาน/ฝึกอบรมเกี่ยวกับโคนม	0.65	0.480
8. จำนวนการหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ให้การสนับสนุน	1.47	0.803
9. ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนม	40.12	0.808
10. ทักษะคิดต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนม	3.67	0.541
11. ปัญหาอุปสรรค	3.46	1.002

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
 Copyright© by Chiang Mai University
 All rights reserved

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้วิเคราะห์แต่ละคู่ พบว่า ไม่มีตัวแปรคู่ใดที่มีความสัมพันธ์กันสูงกว่า 0.80 ที่จะก่อให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วยตนเอง (Multicollinearity) อันเป็นการละเมิดข้อสมมุติฐานที่กำกับเทคนิคการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (สุชาติ , 2546) รายละเอียดปรากฏตามตารางที่ 19 โดยผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้กับตัวแปรต่างๆ ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ของตัวแปร

ตัวแปรตาม	Y	=	การยอมรับมาตรฐานฟาร์ม โคนมของเกษตรกรรายย่อย
ตัวแปรอิสระ	X ₁	=	อายุ
	X ₂	=	ระดับการศึกษา
	X ₃	=	รายได้ภายในครัวเรือน
	X ₄	=	ภาวะหนี้สิน
	X ₅	=	ปริมาณการ ได้รับข้อมูลข่าวสารด้านโคนม
	X ₆	=	การติดต่อกับเจ้าหน้าที่
	X ₇	=	การศึกษาดูงาน/ฝึกอบรมเกี่ยวกับโคนม
	X ₈	=	จำนวนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ให้การสนับสนุน
	X ₉	=	ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์ม โคนม
	X ₁₀	=	ทัศนคติต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์ม โคนม
	X ₁₁	=	ปัญหาอุปสรรค

ตารางที่ 19 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ใช้ในการวิเคราะห์ถดถอยพหุ เมื่อตัวแปรตาม คือ การยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของกรมการกราย่อย (Y)

ตัวแปร	Y	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	X ₁₁
Y	1.000											
X ₁		1.000										
X ₂			1.000									
X ₃				1.000								
X ₄					1.000							
X ₅						1.000						
X ₆							1.000					
X ₇								1.000				
X ₈									1.000			
X ₉										1.000		
X ₁₀											1.000	
X ₁₁												1.000

* ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

** ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

*** ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งยวดทางสถิติที่ระดับ 0.001

จากการวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple regression analysis) โดยการนำตัวแปรอิสระใส่เข้าไปในสมการแล้วคำนวณโดยวิธีปกติ (Enter) ปรากฏว่า ได้ค่า $F = 1.891$ Sig. = 0.047 แสดงว่ามีตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัวแปร ที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับตัวแปรตาม (การยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของเกษตรกรรายย่อย) และเมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์แห่งการตัดสินใจเชิงพหุ (Multiple coefficient of determination ; R^2) ปรากฏว่า $R^2 = 0.147$ หมายความว่า ตัวแปรอิสระทั้งหมดร่วมกันอธิบายการผันแปรของตัวแปรตามได้ ร้อยละ 14.7 ซึ่งตัวแปรอิสระทั้ง 11 ตัว มีตัวแปรอิสระจำนวน 2 ตัว ที่มีผลต่อตัวแปรตามอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ อายุ และทัศนคติของเกษตรกรต่อการใช้มาตรฐานฟาร์มโคนม ซึ่ง อายุ มีผลเชิงลบต่อตัวแปรตาม และทัศนคติของเกษตรกรต่อการใช้มาตรฐานฟาร์มโคนม มีผลเชิงบวกต่อตัวแปรตาม ดังมีรายละเอียดตามตารางที่ 20 ตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์สามารถเขียนเป็นสมการถดถอยพหุ ได้ดังนี้

$$Y = 16.656 - .087X_1 + .238X_2 - 2.70E-06X_3 - 6.27E-06X_4 + .373X_5 - 1.104X_6 + .062X_7 - .187X_8 + .360X_9 + 1.091X_{10} - .319X_{11}$$

((-.194)* (.058) (-.021) (-.119) (.132) (-1.153) (.009) (-.046) (.089) (.180)* (-.097)

*Significance ของสถิติทดสอบ $t \leq$ ระดับนัยสำคัญ 0.05

ตารางที่ 20 การวิเคราะห์ถดถอยพหุ (Multiple regression analysis) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการ
ยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนมของเกษตรกรรายย่อย

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย	(b)	t	Sig
1. อายุ	-.087		-2.148	.034*
2. ระดับการศึกษา	.238		.644	.521
3. รายได้ภายในครัวเรือน	-2.70E-06		-.241	.810
4. ภาวะหนี้สิน	-6.27E-06		-1.353	.179
5. ปริมาณการได้รับข่าวสารด้าน โคนม	.373		1.517	.132
6. การติดต่อกับเจ้าหน้าที่	-1.104		-1.738	.085
7. การศึกษาดูงาน/ฝึกอบรมเกี่ยวกับโคนม	.062		.150	.916
8. จำนวนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้การสนับสนุน	-.187		-.530	.597
9. ความรู้เกี่ยวกับมาตรฐานฟาร์มโคนม	.360		.995	.322
10. ทศนคติดต่อการยอมรับมาตรฐานฟาร์มโคนม	1.091		2.057	.042*
11. ปริมาณปัญหาอุปสรรค	-.319		-1.122	.264
R ² = .147		SEE = 3.16043	F = 1.891	Sig.of F = .047